

ἀνατροπή και στη φιλολογία. Οί σοσιαλιστάδες της Γερμανίας δὲ βρίζουνε τὸ Δίλιενκρον κι ἄς εἴτανε ἀξιωματικός και πῆγε νὰ προσκυνήσῃ ἄλλη μιὰ φορὰ τοὺς τόπους πού γιὰ τὸ μεγαλειὸ τῆς πατρίδας του πολέμησε και τὸν ἦθερε ὁ θάνατος. Οὔτε τὸ Νίτσε τονὲ βρίζουνε, ὅπως ὁ κ. Ἀντροῦτσος πού τοῦ τὰ εἶπε δὲ γνωστικά ὁ «Νουμάς.» Τὸ πνεῦμα νὰ τὸ σεβόμαστε πρέπει, και τοὺς ἀθρώπους πού πολέμησαν κι ἀγάπησαν τὴν Ἰδέα νὰ τοὺς προσκυνούμε. Ὁ κ. Χατζόπουλος δὲν ξέρει πὼς ἀπλώνεται ὅσο πάει ἡ Ἰδέα στὸν κόσμον και βασιλεύει στὴν ποίηση και στὴ φιλολογία ;

Ὁ δάσκαλός μας ὁ Ψυχάρης πού ζῆ μὲ τὴ μεγάλη του Ἰδέα και μὲ τίς ιδέες και μὲ τὴ φιλοσοφία ξέρει και τὴν ἐχτιμάει και δὲ λέει πὼς ὁ Παλαμάς δὲν εἶναι φιλόσοφος ποιητής. Ὁ κ. Χατζόπουλος τὸ εἶπε. Κι ὅταν ὁ ἄλλος μας ὁ μέγας ὁ Πάλλης τὸν ἀρώτησε, λόγια νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ δὲν εἶχε. Ἄ δὲν τοῦ πολυᾶρσει ἡ φιλοσοφία τοῦ κ. Χατζόπουλου δὲ θὰ πῆ κιόλας πὼς ἡ Ἑλλάδα καταδικασμένη εἶναι νὰ διαβάξῃ ὀλοένα και πάντα τῆς ἀγάπες χωριάτικες και εἰδύλλια στὶς ἀκροποταμιές. Μὲ τὰ τέτοια δὲν προδέει τὸ πνεῦμα. Οὔτε μοναχὰ μὲ τὰ ψιλοαιθριώτικα, μὰ μονότονα και ξεψυχιασμένα ποιήματα πού ὀλοένα του μᾶς φέρνει γιὰ παράδειγμα ὁ κ. Χατζόπουλος. Καὶ νὰ τὰρέσουνε κανενοῦ, τὰ μπουχτίζει μὲ τὸ πολὺ λιθάνισμα. Γιὰ τὰ σονέτα τοῦ Μαβίλη πὼς δὲ λέμε τὸ ἴδιο ; Μῆτε και γιὰ τοῦ Γρυπάρη. Γιατί ἔχουνε μέσα τους και νέβρα και ιδέα και δὲν κλαίνε οὔλο γιὰ φτωχὲς ψυχούλες και δὲ μᾶς τραγουδᾶνε οὔλο γιὰ τὰ καϊκᾶκια και τὰ συγνεφᾶκια. Πιότερο ἄβρα και στοχασμὸ ἀπὸ τὴν ποίηση γυρέβουμε, κύριε Χατζόπουλε, και πιότερη ἀγάπη και λιγώτερο πείσμα κι ἀποκλειστικότητα ἀπὸ τὴν κριτική. Διέστε πόσο ἀλλοιώτικος, γερὸς και βαθιὸς και μελετημένος παρουσιάστηκε ὁ κ. Γιάννης Ἀποστολάκης και μᾶς δίνει τόσες ἐλπίδες. Πὼς δὲν παραπονιέται κανένας ἄλλος ἀπὸ τὴν κριτικὴ τοῦ Παλαμά ; Γιατί ξέρει ὅλα νὰ τὰγκαλιάζῃ, ὅλα στὴ στοχαστικὴ καρδιά του νὰ τὰ περισφίγγῃ. Ὁ Παλαμάς μας ἀγαπάει σὺν τὸν Ψυχάρη κι ἀφτίς. Τὸ ἴδιο κι ὁ Ἐφταλιώτης μας. Εἶδατε πὼς μίλησε γιὰ τὸ Σκίπη ; Κα'ὼς ἔπρεπε ἕνας γεροντότερος τεχνίτης νὰ μιλήσῃ. Ἔτσι κάνουνε οἱ εἰλικρινεῖς κριτικοί, οἱ καλόγνωμοι. Δὲ ζηλέδουνε τοὺς νέους, δὲ βλέπουνε τὰ καλὰ μόνο στοὺς φίλους και μόνο τὰ κακὰ στοὺς ἄλλουνοὺς πού ἔχουνε διαφορετικὲς ιδέες γιὰ τὴν Τέχνη. Δὲ στραβομουτσουναιάζουνε μπροστὰ σὲ ποιήματα σὺν τοῦ Βλαστοῦ, δὲν ψάχνουνε μικρολογίες νὰ βροῦνε γιὰ νὰ χαμηλώσουνε συναγωνιστάδες σὺν τὸ Μαλακάση και τὸ

χρυσὸ μας Βλαχογιάννη. Μὰ ἕνα μού χαλάει τὸ κεφάλι : Ὁ *Γήταβρος* δὲν εἶναι δρᾶμα σοσιαλιστικὸ κ' ἡ *Δίνα* τῆς «Ὁξώπορτας» ἐπαναστάτισσα δὲν εἶναι ; Ἡ γιατί ἔχουνε σουβολισμό βαθειὸ και ιδέα χτυπητὴ δὲ μᾶς ἀρέσουνε ; Και γιὰ τὸ ρομάντζο τοῦ Παρορίτη μας γιατί σάπασε ὁ κ. Κ. Χατζόπουλος ; Πράματα ἀλλόκοτα πού μόνο στὸ ρωμαϊκὸ γίνονται. Ἡ φοβήθηκε τὸν κ. Ξενοπούλο πού τονὲ προκάλεσε ; Κι ἀποκρίθηκε μοναχὰ πὼς τὸν ἐχτιμάει γιὰ καλὸ δηγηματογράφο. Ἡ μὴν εἶναι τάχατις ἐκεῖνο πού εἶπε καλὰ ὁ «Νουμάς» ; Ὁ Ξενοπούλος ἀναγνωρίζει κάθε νέο κριτικὸ πού θὰ βῆ γιὰ νὰ πάρῃ ἔψημο. Μὰ τὸκανε και τοῦ Βλαστοῦ και πῆρε τὴν ἀπάντησῃ ἀλλοιώτικα ἀπὸ τὸν κ. Χατζόπουλο. Ὅσοι ἔχουνε γερὲς πεποιθήσεις δὲ φοβῶνται και μεγαλήτερος ἀπὸ τὸν κ. Ξενοπούλο και τὸν κ. Νιρβάνα. Ὁ κ. Ξενοπούλος ὅμως τώρα δὲ βάσταξε και ἀναγνωρίζει στὴν «Ἔστια» γιὰ μεγάλωνε ποιητὴ τὸν Παλαμά. Δὲν ἔπρεπε νὰ τονὲ μιμηθῇ κι ὁ κ. Χατζόπουλος, πού μᾶς λέει κιόλας πὼς δὲ φοβάται νὰ τονὲ λένε μαλλιάρῳ, ὅπως ὁ κ. Ξενοπούλος, νὰ τονὲ μιμηθῇ και νὰ τὸ κάμῃ λίγο πρωτῆτερα, τότε πού ὁ Π. Φλ. τοῦ τὸ ἀπόδειξε μὲ τὴ βαθιστόχαστη και μελετημένη ἀπάντησῃ πού τοῦ ἔδωκε ; Ἐπρεπε ὅμως νὰ μᾶς ἔρθῃ τώρα πρῶτα τὸ κακὸ, νὰ κατατρεχτοῦμε, και τότες νὰ καταλάβῃ τὸ μεγάλο του λάθος ὁ κ. Χατζόπουλος και νὰναγνωρίσῃ τὸ μεγάλο μας τὸν ποιητὴ. Ἄς εἶνα ὅμως κι ἀργά, ἄς τῶκαμε κιόλας μὲ μισὰ λόγια, νὰ τονὲ συχαροῦμε πρέπει. Κ' ἔτσι, παιδιά, πρέπει νὰ κάμνουμε ὅσοι τὴν Ἰδέα ἀγαποῦμε, κι ἔτσι καταλαβαίνουμε πὼς δὲ φερθήκαμε σὺν καλοῖ στρατιῶτες και τὴν ἔνωσή μας νὰ χαλάσουμε βάλουμε στὸ νοῦ μας.

Ἄς μιμηθοῦμε τὸ παλληκαριστὸ παράδειγμα τοῦ ποιητῆ Σκίπη πού πῆρε πίσω τὰστόχαστα τὰ λόγια του κι ἄς σκύψουμε νὰ φιλήσουμε τὸ χέρι τῶ μεγάλωνέ μας, τοῦ Ψυχάρη, τοῦ Παλαμά, τοῦ Πάλλη, τοῦ Ἐφταλιώτη, τοῦ Φωτιάδη, τοῦ Ταγκόπουλου, τοῦ Βλαστοῦ και τῶν ἄλλωνῶνε πού ξεδιάζονται και θυσιάζονται γιὰ τὴν ἄγια μας και τὴν ἐθνοσωστρα τὴν Ἰδέα.

Δόντρα

ΦΩΤΗΣ ΧΩΡΑ·Ι·ΤΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΠΙΝΟΥΣ

Στὸ ὀδοντοϊατρεῖο τοῦ κ. Ἄριστ. Δρακοπούλου (ὁδὸς Πειραιῶς 7) γίνεται ἀνώδυνος ἐξαγωγή ὀδόντων, ριζῶν κτλ. μ' ἕνα τέλειο ἀκίνδυνο Ἀγγλικὸ ἀναισθητικὸ. Γιὰ τὸ κάθε δόντι δρ.10.